

उपसंहरति सर्वाणीति द्वाराणिद्विद्याणि संवार्थपिधाय मनसि संकल्पमात्रेण स्थितः सन्तमपि मनसि बुद्धौ कृत्वा प्रविलाप्य एकापतां अस्मीत्यात्ममात्राकारतां प्राप्य तत्परंततः एकायतातः परं ॥ १४ ॥ तमेतल यक्रमं युक्त्याप्युपपादयति यथेति गुणाः शब्दतन्मात्रादयोऽपंचीकृतभूतसंज्ञास्तेषां सुषुप्तौ क्षेपे सति तत्कार्याणि महाभूतानि पंचीकृतस्थूलभूतानि नश्यंति तथा हि श्रुतिः कारणनाशपूर्वकत्वं कार्यनाशस्य दर्शयति स यथासौ धवः खिल्य उदके प्रास्त उदके मेवानुविलीयेतेति उदकं विलीनमनु खिल्यो लीयत इति श्रुत्यर्थः तथा चानुभवः जलप्रस्थे खिल्यप्रस्थप्रक्षेपे करकाप्रक्षेप इव परिमाणानतिरेकात् खिल्योपादानं जलं स्वोपादाने रसतन्मात्रे विलीयते न तु जलप्रस्थे तस्य तदनुपादानत्वात् तस्मात्सुष्ठु क्तं श्रुत्या जलनाशात् खिल्यनाश इति स्थित्या च गुणक्षयात् भूतक्षय इति यथायं दृष्टांतः तथा मनसि अहंकारे लीयमाना बुद्धिः स्वकार्याणी द्विद्याणि गृहीत्वैव लीयते ॥ १५ ॥ ननु कारणे लीयमानं कार्यं स्वदोषेण कारणमपि दूषयेत् जलक्षिप्तलवणखिल्य इव जलं स्वसेनेत्याशंक्याह यदेति बुद्धिर्व्यवसायो निश्चयः स एव गुणो धर्मस्तेन उपेतापि अंतरेऽहंकारे चरतीति तथा यथा आकृत्यंतरोपेतमपि कुंडलं स्वर्णस्य मेव तद्वन्मनसि यदा बुद्धिर्भवति तदा सामान एव भवति मधुरं जलं तु न खिल्यस्य कारणमिति ततः तदूषणं विजातीयसंस्पर्शकृतमेवेत्यर्थः ॥ १६ ॥ ननु त्रिगुणालमको मनः शब्दितो हंकारो विजातीये निर्गुणे लीयमानः स्वधर्मेण तदपि दूषयेदेवेत्याशंक्याह गुणवद्भिरिति ध्याने न गुणः सत्त्वोत्कर्षाख्यो यस्य स्तत्तद्ध्यानगुणं मनोऽहंकारः गुणवद्भिः रूपदिग्भिरिति

सर्वाण्येतानि संवार्थद्वाराणि मनसि स्थितः ॥ मनस्येकाग्रतां कृत्वा तत्परं प्रतिपद्यते ॥ १४ ॥ यथामहांति भूतानि निवर्तते गुणक्षये ॥ तथै द्विद्याण्युपादाय बुद्धिर्म नसि वर्तते ॥ १५ ॥ यदा मनसि सा बुद्धिर्वर्तते तत्र चारिणी ॥ व्यवसायगुणोपेता तदा संपद्यते मनः ॥ १६ ॥ गुणवद्भिर्गुणोपेतं यदा ध्यानगुणं मनः ॥ तदा सर्वा न्गुणान् हित्वा निर्गुणं प्रतिपद्यते ॥ १७ ॥ अव्यक्तस्येह विज्ञानेनास्ति तुल्यं निदर्शनं ॥ यत्र नास्ति पदन्यासः कस्तं विषयमाप्नुयात् ॥ १८ ॥

विषयैः सह यदा गुणोपेतं गुणान् सत्त्वादीन् मूलप्रकृतिमिति यावत् तां अव्यक्ताख्यां उपेतं प्राप्तं भवति तदा सर्वाङ्गुणान् सर्वगुणालमकमव्यक्तमपि हित्वा निर्गुणं धृत्वा प्रविलाप्य निर्गुणं प्रतिपद्यते यदिसत्त्वादयो न प्रविलाप्याः स्युस्तर्हि तेषु लीनं मनः सुप्तिप्रलययोरिव पुनरुन्मज्जेत् कारणस्यानाशात् न चादृष्टाख्यनिमित्तांतराभावान्नोन्मज्जतीति वाच्यं श्रुतहान्यश्रुतकल्पनाप्रसंगात् तत्त्वमसीति वाक्यार्थज्ञानात् कृतकत्वं श्रुयते ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापहानिरिति श्रुतेः न त्वहंकारस्य प्रधाने प्रलयात् कृतकत्वं निमित्तमप्रयोजकमिति तव सूत्रकृतैवादृष्टस्य अप्रयोजकत्वाभिधानात् तस्मात्सत्त्वमपि प्रविलापनीयं न च गुणालमकस्य तस्य निर्गुणता भवति उक्तदोषापातात् अतोरज्जूगादिव द्वाधे एवास्य प्रलयः तदिदमुक्तं मनो गुणान् हित्वा निर्गुणं प्रतिपद्यते गुणान् उपपादायेत्यर्थः हित्वेति दधातेः रूपं न तु जहातेः न हि कारणं मुक्ताकार्यस्यान्यप्राप्तिः संभवति तस्मान्न मनो लयाधिष्ठाने ब्रह्मणि मानसदोषप्रसक्तिरिति दिक् ॥ १७ ॥ अहंकाराद्युपादानं यदव्यक्ताख्यं गुणत्रयं तस्य स्वरूपं दुर्वचमित्याह अव्यक्तस्येति निदर्शनं दृष्टांतः अव्यक्तं न सत् नेह नास्ति किंचिच्चेनेति श्रुत्या बाधात् नापि न शृंगवदसत् तत्कार्यस्योपलभात् नापि सदसत्विरोधात् तस्मादनिर्वचनीयमित्याह पदन्यासो वा व्यापारो यत्र नास्ति अतस्तत्र निदर्शनमपि नास्तीत्यर्थः अतएव तदवाप्तिरपि न संभवतीत्याह कदति ॥ १४ ॥